

[Margrete Auken]

ligget på Rådhuspladsen, så ligger det altså tilfældigvis uden for vores rækkevidde. Det ligger sådan, at det alene er svenskerne, der kan afgøre, om de vil gøre noget ved det, og derfor er vi nødt til nu at kigge lidt på den svenske holdning til vores bekymring på dette område.

Lad mig sige først, at jeg synes, den svenske holdning er i bedring. Så sent som på Nordisk Råds session her i foråret blev det afvist at tage hensyn til det, der hedder nærhedskriteriet på det underlige kaudervælsk, man taler i den politiske og bureaukratiske verden. Da ulykken i Tjernobyl skete, var den første melding, vi fik, at det ikke skulle ændre svensk energipolitik, at der tilfældigvis skete en ulykke i Sovjetunionen. Det går bedre nu. Nu erkender svenskerne, at der er problemer med placeringen. Vi har hørt Ingvar Carlsson tale om, at Barsebäck jo ligger i et meget tætbeholdt område. Han nævnte så Malmø og København. Det, han ikke gjorde opmærksom på, var, at den største del af det her tætbeholdte område faktisk tilfældigvis er et andet lands hovedstad.

Det vil være en katastrofe for det danske samfund og ikke blot for københavnere, men selvfølgelig først og fremmest dem, hvis det går galt på Barsebäck. Men denne store del af det tætbeholdte område er uden repræsentation i den svenske riksdag. Der er altså tale om et klart dansk anliggende, som vi har lagt i lommen på den svenske regering og den svenske riksdag. Det er ikke særlig sjovt.

Men det burde jo kunne lade sig gøre. Det burde være sådan, at den svenske regering ville lytte til os, omtrent som om det var en del af dens eget område og dens egen ansvarlighed, at vores hovedstad er således truet. Sverige er jo ikke DDR, Sverige er ikke Sovjetunionen. Jeg vil naturligvis være meget glad for det socialdemokratiske forslag, som også bliver en støtte til vores gamle forslag med hensyn til at få disse ting klaret med Greifswald og Brokdorf, og hvad de hedder alle sammen, men det er klart, at kan vi ikke skaffe lydørhed i Sverige, er det jo håbløst at forestille sig, at vi får det i DDR og Sovjetunionen og for den sags skyld også i Vesttyskland og England.

Nu håber jeg alligevel, det går igennem, og jeg synes, vi skal bruge alle kanaler – alle dem, vi har. Regeringen må tale noget klare-

re, end den har gjort. Jeg tror i grunden også, at vores miljøminister vil gøre det; han plejer at være den i regeringen, der er rimeligt loyal over for folketingets vedtagelser. Jeg mener derudover også, at vi bør bruge de partikontakter, vi har. Socialdemokratiet har naturligvis her de bedste muligheder, men det glædede os at høre i radioen, at hr. Ahlmann-Ohlsen siger omtrent det samme som vi og vil prøve at tale til moderaterne i Sverige osv.

Og så lytter vi til, hvad svenskerne svarer. Svenskerne svarer, og det hørte vi også Ingvar Carlsson gøre, Barsebäck er så sikkert – siger de.

Det er overtro, det her. Der er en masse overtro omkring atomkraften, men det er unægtelig en overtro, der er på skrump. Før Tjernobylulykken skete, gjaldt den stort set alt, hvad der havde med atomkraft at gøre: dette kan ikke ske! Det kan man se, når man går til beredskabsplaner, eller hvad vi har haft fremme. Dette kan ikke ske, og det var, hvad enten det var DDR, Sovjetunionen, Vesttyskland eller England. Man ignorerede simpelt hen det ret store antal ulykker, der havde været – og det er ikke kun Tremileøen, jeg her taler om, for der har været en stribe ulykker, som var betragteligt voldsomere end det, man kunne kalde hændelser.

Nu er overtroen om, at dette ikke kan ske, blevet punkteret. Efterhånden er også den del af overtroen punkteret, som var sådan sjovt ideologiserende, nemlig at det kun var de østlige værker, der var farlige. Det viser sig jo, at der ligger temmelig mange »sovjetiske« værker rundt omkring – England har adskillige af dem – de ligger tættere på os, og, kære venner, vestenvinden har det altså med at blæse lidt hyppigere hen over Danmark end sydøstenvinden.

Overtroen er altså skrumpet ind; nu drejer den sig for svenskerne udelukkende om de svenske værker. De er sikre, siger man. Især er Barsebäck sikkert; det sagde bl.a. Ingvar Carlsson, da han var her i København.

Jeg tror, den svenske statsminister trænger til en briefing om Barsebäckværkets forfatning. Barsebäckværket er i en sådan forfatning, at det ikke kunne godkendes til at ligge noget sted i verden – jeg ved ikke, hvad Sovjetunionen vil godkende – men ingen steder, hvor de almindelige regler gælder, kunne